

-ANNALES
UNIVERSITATIS MARIAE CURIE-SKŁODOWSKA
LUBLIN—POLONIA

VOL. XXXVI, 40

SECTIO D

1981

Biblioteka Główna. Akademia Medyczna w Lublinie
Emerytowany dyrektor: dr Stanisław Kowalczyk

Stanisław KOWALCZYK

**Lubelskie Towarzystwo Lekarskie w Polsce Ludowej
(1945—1951)**

Люблинское врачебное общество в Польской Народной Республике
(1945—1951)

The Lublin Medical Society in the Polish People's Republic (1945—1951)

Lubelskie Towarzystwo Lekarskie, założone w r. 1874, w czasie okupacji zmuszone było przerwać swoją długoletnią i owocną działalność. Wznowiło ją w Polsce Ludowej 17 grudnia 1944 r. Tego dnia odbyło się pierwsze po wyzwoleniu ogólne zebranie. Z liczby 35 żyjących członków uczestniczyło w zebraniu 12 oraz 5 zaproszonych gości.

Prezes Towarzystwa, dr Czesław Czerwiński, już nie żył, wiceprezes, dr Bolesław Dziemski, był chory, zebranie otworzył najstarszy wiekiem, członek zarządu, dr Marcin Garbaczewski. Na tymże zebraniu wybrano nowy zarząd z prezesem Cyprianem Chromińskim na czele oraz przyjęto 4 nowych członków.

Działalność Towarzystwa w Polsce Ludowej obejmuje lata 1945—1951. W r. 1951 powstało Polskie Towarzystwo Lekarskie (PTL) z siedzibą zarządu głównego w Warszawie i zgodnie z jego strukturą organizacyjną Lubelskie Towarzystwo Lekarskie stało się Wojewódzkim Oddziałem PTL.

Działalność Towarzystwa w latach 1945—1951 została sprofilowana w kierunku ściśle naukowym. Na takie ukierunkowanie miało wpływ powstanie w Lublinie Wydziału Lekarskiego. W nowych, sprzyjających warunkach tę dziedzicę pogłębiono i wzbogacono.

Członkami Towarzystwa zostali liczni pracownicy naukowcy Wydziału Lekarskiego. Byli to profesorowie: Benedykt Dylewski, Witold Dzułyń-

ski, Ludwik Fleck, Ludwik Hirszfeld, Stanisław Liebhart, Jan Lubieniecki, Stanisław Mahrburg, Sergiusz Schilling-Siengalewicz, Feliks Skubiszewski, Wiktor Stein, Jakub Węgieńko, January Zubrzycki oraz inni kierownicy klinik i zakładów, późniejsi profesorowie Akademii Medycznej: Jarosław Billewicz-Stankiewicz, Wiesław Hołobut, Tadeusz Jacyna-Onyszkiewicz, Tadeusz Krwawicz, Czesław Ryll-Nardzewski, Mieczysław Stelmasiak, Alfred Tuskiewicz.

Posiedzenia odbywały się dwa razy w miesiącu i były poświęcone sprawom naukowym, między innymi wygłaszano referaty, omawiano ciekawe przypadki chorobowe, często połączone z demonstracją chorych poszczególnych klinik. W posiedzeniach brali udział oprócz członków Towarzystwa zapraszani lekarze, a niekiedy również studenci medycyny.

Pierwszym samodzielnym pracownikiem naukowym przyjętym na członka był prof. Feliks Skubiszewski, który od razu włączył się aktywnie do działalności naukowej w zakresie chirurgii. Już 21 stycznia 1945 r. omówił na posiedzeniu przypadek operowanego przez siebie ogromnego guza, wychodzącego z tkanki pozaotrzewnowej. Przedstawił przebieg choroby oraz operacji, dobry stan chorej po zabiegu, demonstrując wycięty guz, który okazał się nowotworem nerki.

Na tym posiedzeniu wygłosił referat *O pochodzeniu bólów trzewnych*. Omówił zwoje i sploty nerwowe układu wegetatywnego, współczulnych i przywspółczulnych oraz rodzaj i charakter włókien nerwowych, ilustrując szczegóły ich budowy licznymi przezroczami własnych fotografii mikroskopowych.¹ Na jednym z późniejszych posiedzeń wygłosił referat *Leżenie operacyjne wrzodu trawiennego*.

A oto dalsze wystąpienia prof. Skubiszewskiego, dotyczące omawiania, często także demonstrowania przypadków z kazuistyki klinicznej: przypadek pęknięcia jelita cienkiego po urazie tępym brzucha; dwa przypadki torbieli, pierwszy pourazowy, drugi torbieli samoistnej, operowanych odmiennymi metodami, w pierwszym przypadku dokonano zewnętrznego sączkowania torbieli, a w drugim cystogastrostomii (połączenia torbieli z żołądkiem sposobem Jurasza). Dalsze demonstracje chorych dotyczyły 20 różnych przypadków.

Profesor Skubiszewski w okresie od 17 grudnia 1944 r. do 1946 r. był wiceprezesem, a w latach 1947—1948 prezesem Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego. Za duży wkład pracy w działalność naukową i organizacyjną został w r. 1950 obdarzony godnością członka honorowego Towarzystwa.

Dnia 22 maja 1975 r. Akademia Medyczna w Lublinie nadała prof. Skubiszewskiemu godność doktora *honoris causa* n. med. Profesor był

¹ Protokół posiedzenia z 21 I 1945 r. Księga protokołów..., za lata 1936—1946.

pierwszym rektorem Akademii Medycznej w Lublinie w latach 1950—1954.

W zakresie chirurgii poważny wkład do działalności naukowej wnosili także inni znani lubelscy chirurdzy. Dr Tadeusz Jacyna-Onyszkiewicz, kierownik I Kliniki Chirurgicznej, późniejszy profesor Akademii Medycznej, w latach 1946—1950 zademonstrował 14 przypadków z kazuistyki klinicznej, a wśród nich 3 przypadki torakoplastyki z powodu gruźlicy płuc. Były to pierwsze operacje tego rodzaju w Lublinie. Z tejże Kliniki dr Zbigniew Papliński demonstrował 2 przypadki z zakresu chirurgii klatki piersiowej.

Dr Mieczysław Zakryś z Kliniki prof. Skubiszewskiego, potem jego następca i profesor Akademii Medycznej, brał również czynny udział w posiedzeniach, omawiając wiele tematów z demonstracją chorych z zakresu kazuistyki.

Działalność naukową w zakresie chorób wewnętrznych zapoczątkował w Towarzystwie po wyzwoleniu prof. Jakub Węgierko referatami *Stany hypoglikemiczne oraz ich zastosowanie w klinice*. Prof. Węgierko pierwszy w Polsce i w Europie² pracował nad zagadnieniem niedożywienia krwi i wydał liczne prace naukowe publikowane w języku polskim i w językach obcych. A oto tytuły następujących jego referatów: *Uwagi dotyczące patogenyzy oraz leczenia cukrzycy w świetle poglądów własnych*, *Uwagi o stanach zapalnych w świetle rozważań klinicznych*, *Uwagi nad leczeniem cukrzycy ze specjalnym uwzględnieniem powikłań*.

Profesor Węgierko przybył do Lublina w październiku 1944 r. Był jednym z organizatorów Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, a następnie kierownikiem II Kliniki Chorób Wewnętrznych. W r. 1948 został powołany na stanowisko rektora Akademii Medycznej w Szczecinie, tam został również kierownikiem Kliniki Chorób Wewnętrznych.

W pracach Towarzystwa w zakresie chorób wewnętrznych aktywnie uczestniczył dr Aleksander Goldschmied, późniejszy profesor i kierownik I Kliniki Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej. W r. 1953 prof. Goldschmied opuścił Lublin.

Po wznowieniu działalności Towarzystwa pierwszy referat *Rozwój pojęć etiologii chorób zakaźnych* wygłosił 7 stycznia 1945 r. prof. Ludwik Hirszfild. Szeroko przedstawił rozwój idei naukowych mikrobiologii i epidemiologii od czasów najdawniejszych do najnowszych. Referat ten został opublikowany.³

Profesor Hirszfild przybył do Lublina w r. 1944, tu zorganizował Katedrę Mikrobiologii na Wydziale Lekarskim UMCS. W r. 1945 opuścił

² Protokół posiedzenia z 4 II 1945. Księga protokołów..., za lata 1936—1946.

³ Med. Społ. i Klin. 1, nr 1, 42, 1945.

Lublin, przenosząc się do Wrocławia, tam został pierwszym dziekanem i organizatorem Wydziału Lekarskiego na Uniwersytecie Wrocławskim.

W dziedzinie mikrobiologii, znany ze swej działalności w Lubelskim Towarzystwie Lekarskim w okresie przedwojennym, mikrobiolog dr Cyprian Chromiński wnosił dalszy swój wkład do tej gałęzi wiedzy medycznej.

W związku z pojawieniem się w Lublinie kilku przypadków duru powrotnego dr Chromiński wygłosił na posiedzeniu 18 II 1945 r. referat *O ostrych spirochetozach*. Następnie omówił szczegółowo etiologię, patogenezę i symptomatologię duru powrotnego, podając, że typ europejski powodowany jest przez wszy, a typ tropikalny przez kleszcze.

Kiedy w r. 1948 wybuchła w powiecie hrubieszowskim wśród ludności wiejskiej epidemia nie znanej choroby, dr Chromiński udał się do Hrubieszowa i tam w rozmowach z miejscowymi lekarzami dowiedział się, że zagrożona jest ludność we wsiach położonych przy łąkach, że chorują ci, którzy pracują przy sianokosach. Ludność zamieszkała z dala od łąk i nie biorąca udziału w zbieraniu siana, nie była dotknięta epidemią. Z powyższych danych wywnioskował, iż chodziło w tym wypadku o gorączkę błotną, w Polsce nie notowaną. W celu upewnienia się co do postawionej tezy przeprowadził badania bakteriologiczne, które potwierdziły jego rozpoznanie. Z wykonanego posiewu od chorych wyrosły leptospiry. Choroba znana już u naszych sąsiadów na zachodzie i wschodzie była u nas w owym czasie traktowana jako grypa. Epidemia w województwie lubelskim ogarnęła kilka powiatów, liczba zachorowań była szacowana na ok. 2000 osób, z tego 700 przypadków w powiecie hrubieszowskim.⁴ Dane w tej sprawie dr Chromiński przedstawił na posiedzeniu Towarzystwa w formie referatu *Gorączka błotna w województwie lubelskim*.

W r. 1947 został członkiem Towarzystwa dr Ludwik Fleck, kierownik Katedry Mikrobiologii Lekarskiej Wydziału Lekarskiego UMCS. Profesor Fleck w latach 1942—1944 przebywał w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu, a następnie do uwolnienia w r. 1945 w Buchenwaldzie. Był pracownikiem naukowym z doświadczeniem więźnia obozowego, powołano go jako eksperta w procesie zbrodniarzy wojennych w Norymberdze. W związku z tymi czynnościami wygłosił w r. 1948 na posiedzeniu Towarzystwa referat *Moja ekspertyza w Norymberdze*. W posiedzeniu tym oprócz członków uczestniczyło 42 zaproszonych gości, byli to lekarze i prawnicy, między tymi ostatnimi osoby: prezes Sądu Okręgowego Marian Mazur, sędzia Sądu Apelacyjnego Zygmunt Rossowski. W dyskusji w imieniu prawników wypowiedział się prezes Mazur podkreślając prawidłowość ekspertyzy ze stanowiska prawnego.

⁴ Protokół posiedzenia z 4 XI 1948. Księga protokołów..., za lata 1946—1950.

Okulistyka w Lublinie w Polsce Ludowej rozwijała się w szybkim tempie. Znalazło to wyraz w działalności naukowej Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego. Pierwsze wystąpienie w tej dziedzinie zapoczątkował prof. Ignacy Abramowicz referatem *O zaburzeniach ocznych pochodzenia zębowego*. Referat ten został opublikowany pod nieco zmienionym tytułem: *Choroby oczne pochodzenia zębowego*.⁵ Drugi referat *Zez — sprawa jego pochodzenia* wygłosił doc. Mieczysław Jasiński.

Następnie dr Tadeusz Krwawicz, późniejszy profesor i kierownik Kliniki Okulistycznej Akademii Medycznej, wygłosił na posiedzeniu 6 grudnia 1946 r. referat *Przypadek metalowego ciała obcego usadowionego pozagątkowo w torebce Tenona*. Przypadek ten dotyczył 8-letniego chłopca z ciężkim uszkodzeniem lewej gałki ocznej. W referacie *Zagadnienie keratoplastyki* omówił jej historię oraz przedstawił stan wiedzy na temat takiej operacji. Na posiedzeniu 5 czerwca 1950 r. przy udziale 33 członków i 44 osób zaproszonym prof. Krwawicz zademonstrował dwa przypadki przeszczepienia rogówki z wynikiem pozytywnym. Na posiedzeniu 4 czerwca 1951 r. przedstawił 9 przypadków keratoplastyki wykonanej w Klinice Okulistycznej. Były to przypadki różnorodne, jeśli chodzi o wiek pacjentów, o rodzaj schorzenia i czas trwania choroby. Wszystkie te przypadki były obrazem osiągnięć prof. Krwawicza oraz jego Kliniki. Warto podkreślić, że profesor jest członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk, członkiem Akademii Leopoldina, laureatem Nagrody Państwowej I stopnia oraz wielu innych odznaczeń krajowych i zagranicznych oraz twórcą szkoły. Akademia Medyczna w Lublinie 22 maja 1975 r. nadała prof. Krwawiczowi godność doktora *honoris causa n. med.*

W dziedzinie pediatrii kierownik Kliniki Dziecięcej, doc. Witold Klepacki, w dalszym ciągu zajmował się zagadnieniem gruźlicy dziecięcej i z tą problematyką występował na posiedzeniach Towarzystwa.

Ponadto referaty wygłaszali lub demonstrowali przypadki chorobowe doktorzy: Józef Freytag, Jerzy Juhnke, Teresa Gerkowicz, doc. Hanna Hirszfildowa i zapraszany dwukrotnie prof. Franciszek Groer oraz dr Helena Kwitowa. Oto wystąpienia ostatnich trzech osób.

Doc. Hanna Hirszfildowa na posiedzeniu 18 marca 1945 r. wygłosiła referat pod niecodziennym tytułem: *Stany głodowe u dzieci i młodzieży podczas okupacji niemieckiej*. Przytoczyła tragiczne wspomnienia lekarza z getta warszawskiego, odczytując je w całości. We wspomnieniach tych wystąpiła znana, piękna postać wychowawcy młodzieży, dra Janusza Korczaka, który choć mógł się uratować, wolał zginąć razem z dziećmi.

Profesor Franciszek Groer z Krakowa wygłosił dwa wykłady: *Podsta-*

⁵ Pol. Tyg. Lek. 1, nr 19, 585, 1946.

wy pediatrii w Polsce w ostatnich 10 latach (1947), *Higiogenetyczne aspekty antyhistaminowego leczenia* (1949).

Doktor Helena Kwitowa po 3-miesięcznym pobycie w Anglii, zaproszona na posiedzenie Towarzystwa, wygłosiła referat na temat *Praca w Klinice Pediatricznej w Birmingham*. Pośród jednostek chorobowych wieku dziecięcego trzy schorzenia wysuwają się tam na czołowe miejsce: reumatyzm, astma i paraliż dziecięcy. Doktor Kwitowa omówiła szczegółowo przebieg leczenia każdej z tych jednostek chorobowych, a następnie omówiła pracę w ambulatorium Kliniki. Dodała następnie: „Pomóc dziecku w jego chorobie jest naczelnym, zaszczytnym hasłem Kliniki w Birmingham”.⁶

W zakresie ginekologii występowali: prof. January Zubrzycki, a następnie prof. Stanisław Liebhart. W r. 1951 Towarzystwo zaprosiło dra Janę Madeja z Warszawy z wykładem na temat: *Gruźlica a ciąża*. Prelegent przedstawił w przeglądzie historycznym dzieje tego zagadnienia w interpretacji ftizjologów i ginekologów od najbardziej pesymistycznych do skrajnie optymistycznych. W konkluzji prelegent stanął na stanowisku, że przy stanie ówczesnej wiedzy w erze antybiotyków gruźlica nie stwarza warunków koniecznych do przerywania ciąży.⁷

W laryngologii działalność naukową Towarzystwa wzbogacali referatami oraz demonstracją i omawianiem przypadków chorobowych dr Józef Świtek, a następnie od końca r. 1950 prof. Benedykt Dylewski. Doktor Świtek w r. 1949 wygłosił referat na temat: *Twardziel na Lubelszczyźnie*. Referat wzbudził duże zainteresowanie i wywołał ożywioną dyskusję, padały projekty walki z tym schorzeniem. Profesor Dylewski postulował utworzenie w Lublinie ośrodka badania wszechstronnego twardzieli z udziałem lekarzy wszystkich specjalności.

Profesor Tadeusz Kielanowski w swojej wypowiedzi wspomniął, że w okresie jego pracy w zakładzie prof. Witolda Nowickiego widział liczne przypadki twardzieli, z czego znaczny odsetek stanowiły przypadki nagłej śmierci u chorych nie leczonych (uduszenie). Inni członkowie w swoich wypowiedziach stwierdzali konieczność czynnej postawy laryngologów w wykrywaniu twardzieli.

Profesor Dylewski na przestrzeni ostatniego roku działalności Towarzystwa przedstawił 8 przypadków, z czego dwa przypadki złamania czaszki oraz wygłosił 3 następujące referaty: *Badania doświadczalne nad drogami powietrza oddechowego w nosie*, *O leczeniu astmy oskrzelowej wziewaniem CO₂*, *O leczeniu inhalacyjnym nietypowych schorzeń ucha środkowego*.

⁶ Protokół posiedzenia z 4 II 1948 r. Księga protokołów..., za lata 1946—1950.

⁷ Protokół posiedzenia z 18 IV 1951 r. Księga protokołów..., za lata 1950—1952.

Profesor Czesław Ryll-Nardzewski wygłosił ciekawy referat na temat: *Nowoczesne sposoby leczenia chorób wenerycznych*. Drugi omawiany temat dotyczył gruźlicy skóry. Z tej dziedziny wygłosił referat *Leczenie gruźlicy skóry witaminą D-2* oraz przedstawił trzy przypadki gruźlicy skóry leczonej witaminą D-2.

W dziedzinie urologii poważny wkład wnosił doc. Antoni Szczerbo, późniejszy ordynator Oddziału Urologicznego Akademii Medycznej, następnie kierownicy Kliniki Urologicznej AM.

W działalności Towarzystwa aktywnie uczestniczyli: prof. Witold Chodźko, prof. Stanisław Mahrburg, prof. Ludwik Zembrzuski oraz dr Wacław Maksymilian Mirkowski.

Profesor Chodźko w pierwszym swoim referacie *Medycyna zapobiegawcza a nowe studium lekarskie w Polsce* omówił kryzys wśród stanu lekarskiego w Polsce i w innych krajach europejskich. Wskazywał na fakt, że wydziały lekarskie w Polsce stosowały przestarzałe programy studiów. Uważał, że istota wewnętrznego kryzysu medycyny współczesnej polega na wyłącznym nastawieniu umysłów większości lekarzy na leczenie chorych, najczęściej mało skuteczne, a zaniedbanie przez nich ochrony zdrowych od chorób i niedoceniając wpływ warunków społecznych na powstawanie i rozwój chorób. Referat ten objął dwa posiedzenia i został następnie opublikowany.⁸ Profesor wygłosił jeszcze inne referaty, jak: *Służba społeczna w szpitalu, Stałe ogniska endemiczne niektórych chorób zakaźnych*.

Profesor Mahrburg występował z referatami z zakresu anatomii patologicznej. Prof. Ludwik Zembrzuski w wygłoszonych referatach przedstawił następującą problematykę: *Zagadnienie życia, zdrowia i choroby ze stanowiska historii medycyny i filozofii*. Referat został opublikowany.⁹ *Chirurgia przedhistoryczna, Król Stanisław August Poniatowski z punktu widzenia medycyny, psychologii i typologii*.

Przy omawianiu działalności naukowej Towarzystwa w Polsce Ludowej (1945—1951) nie podano wszystkich, często jednorazowych wystąpień, dotyczących zarówno przypadków z kazuistyki klinicznej, jak i niektórych referatów. Aby jednak obraz pracy ilościowej był pełniejszy, zestawiono dane, które ilustrują niemały dorobek Towarzystwa na przestrzeni stosunkowo krótkiego okresu (tab. 1).

Należy ponadto dodać, że w przeważającej większości były to wystąpienia pracowników naukowych Wydziału Lekarskiego, co niewątpliwie decydowało o poziomie działalności naukowej Towarzystwa.

⁸ Pol. Tyg. Lek. 1, nr 29, 911, nr 30, 939, nr 31/32, 981, 1946.

⁹ Ann. Univ. M. Curie-Skłodowska, Lublin, Sectio D 1, 1, 1946.

Tab. 1. Wykaz omawianych przypadków z kazuistyki klinicznej oraz wygłoszonych referatów w latach 1945—1951

List of the disease cases in the clinic and of the papers read in the years 1945—1951

Rok	Liczba	
	omawianych przypadków	wygłoszonych referatów
1945	36	18
1946	42	14
1947	59	15
1948	40	12
1949	43	14
1950	40	14
1951	20	15
Ogółem	280	102

Dziekan Wydziału Lekarskiego, prof. dr Tadeusz Kielanowski, w wypowiedzi swojej na jednym z dorocznych zebrań mówił o dużym wkładzie Towarzystwa w rozwój Wydziału Lekarskiego UMCS, podkreślał następnie wysoki poziom naukowy zebrań, który, jego zdaniem, nie ustępował zebraniom w innych starszych ośrodkach uniwersyteckich. Profesor Kielanowski 22 maja 1975 r. otrzymał na Akademii Medycznej w Lublinie godność doktora *honoris causa n. med.*

Przedstawiając działalność naukową Towarzystwa w Polsce Ludowej w latach 1945—1951 wydaje się, że można ją zakończyć krótkim omówieniem uroczystego posiedzenia naukowego, zorganizowanego na pracach walnego zebrania z okazji 75-lecia powstania Towarzystwa.

Posiedzenie odbyło się w sali Teatru im. Juliusza Osterwy 4 listopada 1950 r. pod protektoratem ówczesnego Ministra Zdrowia dra Tadeusza Michejdy. Zebraniu przewodniczył prezes prof. Tadeusz Krwawicz.

W uroczystości uczestniczyli: rektorzy wyższych uczelni Lublina, licznie zgromadzeni profesorowie, lekarze, delegaci towarzystw lekarskich w kraju, delegat Akademii Medycznej w Białymstoku oraz inni goście.

Jednym z punktów obrad było zatwierdzenie uchwały zarządu Towarzystwa w sprawie nadania godności członka honorowego 23 osobom zasłużonym z ośrodków naukowych: Warszawy, Krakowa, Wrocławia, Poznania, Gdańska, Łodzi, Lublina, Białegostoku i Szczecina. Byli to profesorowie: Ignacy Abramowicz, Franciszek Czubalski, Adam Czyżewicz, Witold Grabowski, Franciszek Groer, Adam Gruca, Ludwik Hirszfild, Karol Jonszer, Marcin Kasprzak, Tadeusz Kielanowski, Stanisław Mahrburg, Jan Miodoński, Brunon Nowakowski, Witold Orłowski, Ludwik Paszkiewicz, Feliks Skubiszewski, Janusz Sobański, Władysław Szenajch, Tadeusz Tempka, Jakub Węgięrk, Ludwik Zembrzuski, January Zubrzycki i dr Adam Lerkam.

W imieniu nowo powołanych członków honorowych podziękował i złożył życzenia Towarzystwu prof. dr Ignacy Abramowicz, prezes Gdańskiego Towarzystwa Lekarskiego. Do prezydium zebrania nadesłano 32 depesze gratulacyjne i listy z życzeniami od Polskiej Akademii Umiejętności, towarzystw lekarskich, akademii medycznych i osób indywidualnych.

Na posiedzeniu wygłoszono 3 referaty: *Wahania w dziejach patologii* — prof. Ludwik Zembrzuski; *Współczesne podstawy konstytucji człowieka* — prof. Wiesław Hołobut; *Krótki zarys rozwoju Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego* — dr Edmund Rupniewski.

Obchód 75 rocznicy powstania Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego miał wyraźny akcent naukowy.

Prezesami Towarzystwa w latach 1945—1951 byli: Cyprian Chromiński, Feliks Skubiszewski, Witold Klepacki, Tadeusz Krwawicz, Stanisław Liebhart. Sekretarzami: Edward Lewelt, Andrzej Myćka, Józef Świtek, Stanisław Mazur, Romuald Skibiński, Zofia Wojciechowska.

Otrzymało 13 III 1980.

РЕЗЮМЕ

Люблинское врачебное общество было основано в 1874 году. Во время оккупации общество приостановило свою деятельность, которую возобновило в годы Народной Польши 17 декабря 1944 года.

Деятельность общества обнимает годы 1945—1951. В 1951 году возникло Польское врачебное общество с местопребыванием в Варшаве и согласно его организационной структуре Люблинское врачебное общество, которое преобразовалось в Воеводское отделение Польского врачебного общества. В годы 1945—1951 общество развивало свою деятельность в одном направлении — научном. На это имело влияние возникновение в Люблине Врачебного факультета. Членами общества были научные работники Врачебного факультета. Первым самостоятельным научным работником, принятым в члены общества был проф. др Фэликс Скубишевски — хирург. На заседаниях общества, которые происходили два раза в месяц, обсуждались интересные случаи из клинической казуистики, а также читались доклады из разных областей медицины. Всего в годы 1945—1951 обсуждено 280 случаев и прочтено 102 доклада.

Председателями общества в годы 1945—1951 были: Цыпрян Хромински, Фэликс Скубишевски, Витольд Клепацки, Тадеуш Крвавич, Станислав Либхарт. Секретарями: Эдвард Левельт, Анджей Мыцька, Юзеф Свitek, Станислав Мазур, Ромуальд Скибиньски, Зофя Войцеховска.

SUMMARY

The Lublin Medical Society was founded in 1874. Its activity was suspended during the Second World War and recommenced on the 17th of December 1944.

The Society's activity in the Polish People's Republic was developing in the period 1945—1951. In 1951 the Polish Medical Society was founded with its seat in Warsaw and the Lublin Medical Society became then its Provincial Department. In the years 1945—1951 the Society's activity was focused on a scientific direction which influenced the formation of the Medical Department in Lublin. Many scientific workers of the Department became the Society's members. Prof. Feliks Skubiszewski, a surgeon, was the first independent scientific worker who became the Society's member. Meetings were organized twice a week. During the meetings interesting cases from clinical casuistry were discussed and papers concerning various fields of medicine were delivered. In the years 1945—1951 altogether 280 cases were discussed and 102 papers were delivered.

The Society's presidents in the years 1945—1951 were the following: Cyprian Chromiński, Feliks Skubiszewski, Witold Klepacki, Tadeusz Krwawicz, Stanisław Liebhart; and its secretaries: Edward Lewelt, Andrzej Myčka, Józef Świtek, Stanisław Mazur, Romuald Skibiński, Zofia Wojciechowska.